

Hồi 48

Ân Cù Biến Ảo

Ôn Như Phong một mặt sai người đi mời ba vị đương gia của Tam Nghĩa Hội đến, tự phân tích lợi hại thuyết phục chúng gia nhập Văn Hương Giáo.

Ba người Trác Đại Cương, Cung Trường Thắng và Tần Trí Nguyên là hào sĩ ở Nhạc Dương, gọi là Động Đình Tam Nghĩa.

Sáng lập ra Tam Nghĩa Hội, vì thế lực kém xa người, luôn luôn bị o ép nên Động Đình Tam Nghĩa phải liên kết với Thiên Lý Giáo để tăng cường thanh thế, mặc dù biết rằng sẽ chịu sự lệ thuộc.

May lần đó Thiên Lý Giáo cho người truy bắt Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng nên có hai vị đàn chủ ghé chân vào Tam Nghĩa Hội.

Lúc đó Tam Nghĩa Hội thiết lập mấy tử lâu và khách điểm ở Nhạc Dương, nên có chút thanh danh và tài lực.

Hai tên đàn chủ Phiên Thiên Ấn Đăng Hạo và Đoạt Hồn Phiên Lý Thu Sơn thấy vậy liền tìm cách lôi kéo Tam Nghĩa Hội về với Thiên Lý Giáo.

Song phương như thế là tâm đầu ý hợp, việc liên kết liền được tiến hành một cách chóng vánh.

Nay Động Đình Tam Nghĩa được mời lên, nghe Ôn Như Phong thuyết phục mình gia nhập Văn Hương Giáo, chúc vự và quyền hành lớn hơn.

Hơn nữa mình là tù nhân trong tay người ta, trừ thúc thủ nghe lệnh để giữ mạng sống, còn biết làm gì hơn nữa?

Hơn nữa Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong đã cam kết rằng sau khi nhập giáo, Trác Đại Cương sẽ đảm nhiệm chức phân đà chủ Nhạc Dương, điều kiện còn hơn cả gia nhập Thiên Lý Giáo, sao lại không theo?

Thế là cả ba đồng thanh chấp thuận.

Ôn Như Phong cực kỳ cao hứng, không ngờ chỉ trong một đêm suốt cả vùng nam bắc Trường Giang và Nhạc Dương đều biến thành vây cánh của mình, đủ sức cùng Thiên Lý Giáo và Huyền Nữ Giáo tạo thành thế chân vạc.

Với nỗi lòng hoan hỉ vô biên, trong đêm ấy, hắn cùng Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, Động Đình Tam Nghĩa và bọn cao thủ Lam Đại Bang say sưa yến tiệc, luận đàm kế hoạch cho đến tận đêm khuya.

oOo

Đây nói Tôn Tương Liên lúc dừng ở dọc đường tuy nàng có nghe cuộc đối thoại giữa Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố và Mai Tam Công Tử (tức Ôn Như Phong giả dạng) nhưng vì trong người còn chưa được khỏe, mặt khác nàng tin Mai Tam Công Tử thừa đủ khả năng đối phó với bọn phỉ đồ nên cứ ngồi yên trong kiệu không lộ diện.

Còn cuộc hẹn đến Bách Lý Châu vì Ôn Như Phong dùng Truyền Âm Nhập Mật nên nàng không nghe được, vì thế không biết cuộc ước hẹn giữa song phương.

Khi đến Uyển Thị, tới khách điểm ăn uống xong, Ôn Như Phong nói rằng mình phải đi thăm một người bằng hữu chừng hai ngày mới quay về, còn dặn Tôn Tương Liên yên tâm ở lại nghỉ ngơi, để lại một số Phù Nguyên Tán để nàng chiêu theo hướng dẫn sử dụng, xong mang tên thư đồng rời khỏi khách điểm.

Tôn Tương Liên mới bước chân vào giang hồ chưa lâu nên kinh nghiệm còn ít, mặc dù đã theo dõi kẻ giả mạo Mai Tam Công Tử suốt ba đêm nhưng vẫn bị hấn lừa nên càng tin tưởng và khâm phục hấn.

Dọc đường có mấy lần nàng định từ biệt Mai Tam Công Tử để đến Cửu Hoa Sơn thăm sư phụ nhưng đều biện lý do gác lại.

Thứ nhất, nàng thấy Mai Tam Công Tử thực sự lo lắng và quan tâm săn sóc mình nên không nỡ phụ lòng chàng.

Thứ hai, chàng đã nói rõ rằng sau khi bị trúng độc Kim Tuyến Đào Hoa, uống thuốc giải Bách Độc Tán tuy trừ được độc trùng nhưng phải qua trăm ngày công lực mới phục hồi, vì thế cần uống Phù Nguyên tán đặc chế trong một thời gian nhất định thì công lực mau phục hồi hơn.

Đó là hai lý do khiến nàng vẫn tiếp tục đi cùng Mai Tam Công Tử.

Ngoài ra, thiếu nữ còn có một tâm sự khác.

Bây giờ thì nàng đã có thể khẳng định đến tám chín phần Mai Tam Công Tử chính là vị hôn phu đã được gia đình đính ước cho mình hồi còn nhỏ nhưng hình như chàng không hề biết gì về điều đó.

Trái lại trong lòng nàng đã chứa đầy hy vọng rồi!

Hơn nữa, chàng như đối với mình không hẳn vô tình, duyên tình đã thế sao lại bỏ qua?

Thế là nàng nén lòng chờ thời cơ thuận tiện để bày tỏ lòng mình.

Ở lại khách điếm, Tôn Tương Liên vừa làm theo lời dặn của Mai Tam Công Tử, vừa nóng lòng đợi chàng về.

Chưa bao giờ nàng đợi chờ một cách thấp thỏm đến thế.

Nhưng hai ngày sau, chủ tử Mai Tam Công Tử vẫn chưa trở lại.

(Cho đến lúc này, Tôn Tương Liên vẫn tin rằng Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong chính là Mai Quân Bích.)

Ăn tối xong, nàng vừa định lên giường vận công thì chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng chân rất khẽ.

Nghĩ rằng có cao thủ tuyệt đỉnh kinh công đột nhập, Tôn Tương Liên vận công đề phòng rồi bước đến bên cửa sổ lắng nghe.

Chợt có tiếng vuốt cào nhẹ lên ván cửa.

Tôn Tương Liên suýt bật cười, tự nhủ:

- Nguyên chỉ là một con mèo, thế mà mình cứ tưởng...

Liên đó vang lên hai tiếng kêu:

- Chít... chít...

Tiếng rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải là tiếng mèo.

Tôn Tương Liên thoáng chút ngạc nhiên, mở hé cửa ra xem.

- Chít!

Sau tiếng kêu, một bóng đen nhỏ bé nhảy vút vào phòng.

Thì ra là một con khỉ lông vàng chỉ to bằng con mèo với đôi mắt vàng rực.

Tôn Tương Liên suýt kêu lên vì ngạc nhiên và thích thú.

Chính là con tiểu súc sinh đột nhập vào phòng nàng để lại mảnh giấy vào cái đêm Mai Tam Công Tử đánh nhau với bọn tuần phủ ở Thần Châu chứ còn ai?

Con khỉ giương đôi mắt vàng ánh nhìn nàng.

Tôn Tương Liên vừa buồn cười lại vừa bực bội, thầm rủa:

- Tiểu súc sinh! Lại là ngươi!

Nói xong đưa tay ra bộ muốn đánh!

Nhưng thật kỳ lạ, con khỉ vẫn ngồi yên, giương mắt nhìn không chút tỏ ra sợ hãi, không những thế nó còn đưa tay vẫy nàng nữa!

Nhớ lại tờ giấy hôm trước, Tôn Tương Liên vẫn còn bực, lẩm bẩm:

- Hừ! Quân liên lạc cho mấy tên quan nha giá áo túi cơm... nay còn định giở trò ma mãnh gì nữa?

Nàng phát bực định đuổi con khỉ đi thì con khỉ chùng như rất gấp, bước lại gần nàng thêm mấy bước, miệng không ngừng kêu lên lí nhí, tay vẫy lia lịa về phía nàng, vừa vẫy vừa chỉ ra cửa sổ.

Có lẽ nó muốn dẫn nàng đi đâu đó.

Tôn Tương Liên "Hừ" một tiếng, nghĩ thầm:

- Lại mấy tên mắc dịch đó định trả thù chiều kiếm hôm trước! Chẳng lẽ bốn cô nương còn sợ các ngươi?

Nghĩ thế với tay lấy trường kiếm đeo vào rồi nhảy ra cửa sổ.

Con khỉ thấy cô nương đã hiểu ý mình, cũng nhảy ra theo, miệng kêu lên tỏ vẻ hài lòng rồi vượt lên trước dẫn đường.

Tôn Tương Liên đóng cửa sổ xong bước đi theo nó.

Con khỉ quả là tinh nhanh và hiểu động! Nó cứ chạy mấy bước lại quay đầu nhìn, làm như sợ Tôn Tương Liên quay lại hay sao ấy!

Thoạt đầu nó chạy rất nhanh nên thỉnh thoảng còn quay lại, nhưng sau đó thấy cô nương bám theo sát gót nên nó cảm cố chạy miết.

Nhưng dù có vận hết khinh công đuổi thế nào, con khỉ vẫn cứ cách Tôn Tương Liên chừng ba trượng!

Cô nương tức khí nghĩ thầm:

- Con tiểu súc sinh này định trêu mình hay sao chứ?

Tính hiếu thắng nổi lên, nàng càng ra sức quyết đuổi cho kịp.

Con khỉ vượt qua tường viện theo những con phố quanh co chạy như gió, Tôn Tương Liên quên cả mối nguy hiểm tiếp tục đuổi theo.

Ra khỏi thành, con khỉ chạy về hướng sông Trường Giang.

Đến một khu hoang dã, phía trước đã thấy mặt sông lấp lánh, con khỉ lao vào một đám lau sậy rồi biến mất.

Bấy giờ Tôn Tương Liên mới cảnh giác, bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ con súc sinh đó có ý dụ mình vào cạm bẫy?

Nàng đang nhìn quanh, lòng đầy nghi hoặc thì chợt nghe từ trong đám lau sậy cao lút đầu người trước mặt có tiếng nói:

- Tôn cô nương tới rồi ư? Lão hóa tử chờ ở đây lâu rồi!

Thanh âm già nua của một lão nhân. Hình như còn có tiếng sóng vỗ nhẹ vào mạn thuyền nữa.

Tôn Tương Liên chưa kịp trả lời thì giọng nói đó lại vang lên:

- Mời Tôn cô nương lên thuyền đi!

Quả nhiên ngoài bãi lau có một con thuyền nhỏ kê mũi lên bờ cát, trên thuyền có một người tay cầm sào đứng đợi.

Tôn Tương Liên xẵng giọng:

- Tôn giá là ai? Có việc gì mà làm ra vẻ huyền hoặc sai con súc sinh đó dẫn dụ cô nương tới đây?

Người trên thuyền gấp giọng nói:

- Lúc này là lúc cứu người khẩn thiết, lão hóa tử không thể nói nhiều. Cô nương hãy lên thuyền đi, mọi việc sau này sẽ rõ.

Tử Phụng Tôn Tương Liên nghề cao đảm đại, sá gì một con thuyền nhỏ với một gã thuyền phu?

Nghe nói liền rẽ lau lách bước ra bờ cát.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy người cầm sào đứng trên thuyền là một lão hóa tử mặc áo kết trăm mảnh vá, đầu bù tóc rối, mái tóc bờm xờm dính bết với chòm râu rậm đã hoa râm,

cây sào thực ra chỉ là một cây gậy sắt lớn đen sì, từ đôi mắt phát thần quang sáng quắc, nhìn qua cũng biết đó là một nội gia cao thủ.

Trên vai lão ngồi chồm hổm chính con khỉ vừa rồi dẫn Tôn Tương Liên tới đây, đang giương đôi mắt vàng thau nhìn nàng.

Tôn Tương Liên nghe lão hóa tử mời mình lên thuyền, còn nói “cứu người là khẩn thiết”, sợ e ngại mất đi một nửa.

Hơn nữa đã tới đây, chẳng lẽ tỏ ra mình sợ?

Liên nhún chân nhảy lên đầu thuyền.

Lão hóa tử gật đầu, ngoái lại nói với con khỉ ngồi trên vai mình:

- Đồ nhi! Hai mục quái vật người ta chung sức dạy dỗ được một đồ đệ như thế, khá hơn người nhiều!

Con khỉ kêu khèn khếch mấy tiếng, tỏ ra không phục.

Lão hóa tử cười hô hô nói:

- Tiểu súc sinh! Người định nói cô ta đuổi theo không kịp người chứ gì? Nếu không có lão hóa tử ta ở đây, chỉ e cô ta thịt người rồi!

Tôn Tương Liên thấy đối phương so mình với con khỉ liền nổi giận, vừa định mắng thì lão hóa tử điểm nhẹ cây thiết trượng xuống cát làm con thuyền lao vút ra giữa sông.

Tuy nàng không chịu tỏ ra kém thế vẫn ngồi yên trên thuyền, nhưng cũng thầm lo, tự nhủ:

- Giả như gặp chuyện bất trắc, sinh ra động thủ trên thuyền, mình không biết bơi thì sẽ nguy to! Chi bằng cứ tạm nhìn lão ta chờ đến khi thuyền sang bên kia xem lão hóa tử này rắp tâm gì đây?

Nghĩ thế cố nén cơn giận đang trào lên, chỉ “Hừ” một tiếng.

Con thuyền rời khỏi bờ, lão hóa tử đặt thiết trượng xuống cầm lấy chèo hướng thuyền ra giữa sông.

Hai người không ai nói gì, cả con khỉ cũng nín lặng, chỉ có tiếng rẽ sóng vun vút, không cần nhìn cũng biết con thuyền lướt đi với tốc độ rất nhanh.

Qua thời gian chừng một bữa cơm, chợt thấy trước thuyền hiện ra một dải đất, nguyên đó là một hòn đảo lớn chứ không phải là bờ.

Hai ngày ở Uyển Thị, đã có lần nàng du ngoạn ra bờ Trường Giang và biết khúc sông này có một đảo lớn tên là Bách Lý Châu.

Chắc con thuyền đang hướng ra hòn đảo đó.

Trên đảo đèn lửa nhấp nháy, chứng tỏ có không ít hộ dân cư sinh sống ở đây.

Lão hóa tử tỏ ra là một phu thuyền thiện nghệ, tuy thuyền lướt đi với tốc độ rất nhanh, nhưng khi vào tới một vũng nhỏ khá kín đáo trên bờ đảo, lão khoát ngược lại một chèo rất bất mái xoay ngang con thuyền cho nó cập vào bờ không một tiếng động.

Hai bên vũng đầy lau lách cao quá đầu người.

Lão hóa tử bỏ chèo xuống cầm lấy thiết trượng đứng lên nói:

- Tôn cô nương hãy theo lão phu!

Lời vừa dứt, thân ảnh đã nhẹ nhàng lướt qua đám lau vút lên bờ.

Bấy giờ Tôn Tương Liên mới nhận ra chân phải lão hóa tử cụt gần tới đầu gối, chẳng trách nào lão ta không rời cây thiết trượng.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một nhân vật...

Thì ra lão hóa tử này là một vị quái kiệt mà ân sư Vô Ngại Đại Sư của nàng vẫn thường nói đến.

Đúng là Nam Cái trong Nam Cái Bắc Thâu hay còn gọi là Phong Trần Song Kỳ - Thiết Quả Tiên chẳng sai!

Tôn Tương Liên tự rửa:

- Minh thật là hồ đồ! Chẳng những thấy con khỉ mà không nghĩ đến nó tên là Tiểu Lục Tử nổi tiếng khắp giang hồ mà đến khi trông thấy vẻ ngoài cùng cây thiết trượng mà vẫn chưa nhận ra lão nhân gia...

Đột nhiên nàng nhớ lại tờ giấy hôm trước do Tiểu Lục Tử chuyển đến, viết rằng: "Cô nương hãy cẩn thận với tên âm tặc đó!"

Chẳng lẽ Mai Tam Công Tử đúng là kẻ ác dân thật?

Thiết Quả Tiên đã cảnh báo còn sai được sao?

Tôn Tương Liên nhớ rằng khi nói về Thiết Quả Tiên, ân sư Vô Ngại Đại Sư rất trọng nề vị phong trần nghĩa hiệp ghét ác như thù này.

Một nhân vật như thế sao có thể đổ oan cho một người tốt được?

Nàng đã nghe nhiều giai thoại về Thiết Quả Tiên nên đã thâm kính trọng vị này, bây giờ lòng tin đối với Mai Tam Công Tử liền bị lung lay.

Điều đó làm lòng nàng thất vọng và đau xót.

Nhưng nghĩ lại rằng biết đâu Thiết Quả Tiên chỉ căn cứ vào lời tố cáo của bọn thuộc hạ hai tên Tổng bố đầu Thần Đao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu nên đã kết luận không đúng sự thực?

Những ý nghĩ đo lóe lên rất nhanh khi Tôn Tương Liên phát hiện ra chiếc chân cụt của Thiết Quả Tiên.

Thấy lão đã lên tới bờ, nàng cũng tung mình nhảy lên, nhẹ bước đến gần thấp giọng nói:

- Chắc lão tiên bối là Thiết Quả Tiên, xin thứ lỗi vì văn bối không đoán ra...

Thiết Quả Tiên xua tay ngăn lại:

- Tôn cô nương, bây giờ không phải là lúc nói nhiều. Hãy mau đi theo lão hóa tử cứu người kéo không kịp.

Dứt lời chống thiết trượng xuống bật người nhảy vút đi.

Tôn Tương Liên biết rằng Thiết Quả Tiên là người du hí phong trần, bình thường rất hoạt kê nhưng khi lâm sự thì hết sức nhiệt thành.

Nghe giọng nói, nàng biết đang có chuyện nghiêm trọng nên vội vã bám theo, đi sâu vào Bách Lý Châu.

Hai người thi triển khinh công chạy rất nhanh, chừng sau thời gian một tuần trà thì đến một trang viện lớn có tường cao bao kín, bên trong nhà cửa san sát, lầu các liên miên trông rất khí phái.

Bấy giờ đã tới canh ba nhưng trong trang viện vẫn còn rực rỡ ánh đèn, tiếng người huyền ảo, chẳng biết đang diễn ra hỉ sự gì?

Tại sao giữa hòn đảo giữa bốn bề sông nước lại có đông cư dân và trang viện quy mô bề thế như vậy?

Trong lòng đầy nghi vấn, nhưng nàng không hỏi gì cứ bám sát Thiết Quả Tiên.

Lão hóa tử tỏ ra rất quen thuộc địa hình ở đây, nhảy qua tường viện vượt qua mấy khu vườn tới trước một ngôi lầu thì dừng lại bên một ô cửa sổ mờ tối, lấy ra một viên dược hoàn giao cho Tôn Tương Liên nói:

- Bọn tiểu quỷ ở bên ngoài đã có lão hóa tử ta đối phó. Cô nương hãy nhảy qua cửa sổ vào bên trong cứu người đi!

Tôn Tương Liên không đáp cầm lấy viên dược hoàn, đến sát cửa sổ ghé mắt nhìn vào bên trong.

Mới thấy cảnh tượng trong phòng, Tôn Tương Liên đã thấy huyết khí sôi lên, đầu óc tối sầm tưởng muốn ngất đi.

Nguyên là căn phòng đó trần thiết cực kỳ hoa lệ, trông giống như một khuê phòng phảng phất mùi hương trinh nữ.

Sau tấm màn đã được vén lên, một thiếu nữ rất xinh đẹp nằm bất động, mắt nhắm nghiền giống như đã bị người điểm huyết.

Bên giường, một nam nhân chỉ bận một chiếc quần lót, bộ y phục đạo nhân vút bừa dưới đất.

Hắn cúi xuống giường, đang đưa tay cởi y phục thiếu nữ.

Vừa cởi tới dải áo lót, vừa thấy đôi gò bồng đảo chớm lộ ra, hắn dùng tay lại dán mắt vào đó, cất giọng dâm dăng nói:

- Hô hô! Bốn giáo chủ chắc là có tình duyên với cô nương từ kiếp trước, hôm nay hãy ân ái thỏa thích một đêm!

Mặt hắn đỏ bừng vì dục vọng, ánh mắt lóe lên những tia ác độc và dâm dăng cùng với sự đắc ý.

Tôn Tương Liên cố sức trấn tĩnh, nhưng người vẫn run lên.

Tên đạo nhân tự xưng là "giáo chủ" đó không phải ai khác chính là vị hôn phu được hai nhà đính ước với nàng từ nhỏ, cũng là người mà trong mấy ngày qua nàng đã thấy bén tình.

(Mãi đến bây giờ, Tôn Tương Liên vẫn đinh ninh rằng hắn chính là Mai Tam Công Tử.)

Không những người đó đã cứu mạng nàng mà thời gian qua đã tận tình chăm sóc nàng, thái độ rất đường hoàng cao thượng nữa!

Có ngờ đâu bây giờ vị hôn phu của nàng mới lộ rõ nguyên hình là một con quỷ dâm ác.

Tôn Tương Liên nghiêng răng rút phất trường kiếm, quát lên:

- Dâm tặc...

Cùng lúc đó, sau lưng nàng cũng vang lên tiếng quát át cả lời nàng:

- Tên quỷ âm ác kia! Có lão hóa tử ta ở đây, ngươi há có thể tùy tiện làm điều thương thiên bại lý?

Đồng thời một cổ kinh lực vô cùng hung mãnh đánh thẳng vào cửa sổ nhằm thẳng vào kẻ âm tặc.

Nguyên hấn chính là Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong.

Hôm nay là ngày đầu tiên sáng lập Văn Hương Giáo, không những tay không chỉ một lúc thu tóm toàn bộ bảy mươi hai phân đà của Lam Đại Bang biến thành Văn Hương Giáo, lại còn Tam Nghĩa Hội cùng hai lễ vật tuyệt hảo.

Một là viên Hùng Hoàng Châu là kỳ bảo võ lâm, không những tránh được bách độc mà còn là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng Đan của Ôn Hoàng Đạo Nhân Sư Trường Phong, Phó giáo chủ của Thiên Lý Giáo.

Hai là vị cô nương khuynh quốc khuynh thành này, được chiếm hữu một trinh nữ như thế ngay trong đêm đầu tiên khai giáo chẳng phải là điều tuyệt thú?

Có ngờ đâu ở nơi trọng địa tổng đàn của Lam Đại Bang và bây giờ là Văn Hương Giáo, bốn phía mênh mông sông nước, vào lúc nửa đêm còn có người đột nhập làm hỏng sự?

Nghe tiếng quát, đồng thời cảm thấy luồng kinh phong cực mạnh đánh tới, hấn thất kinh nhảy tránh sang bên rồi quay lại đánh trả lại một chuồng.

Vì bất ngờ nên Ôn Như Phong chỉ kịp vận năm sáu thành công lực phản kích.

- Bình!

Một tiếng nổ lớn làm rung động cả căn phòng.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong bị chấn lùi bốn năm bước tới tận góc phòng mới đứng vững, kinh ngạc nghĩ thầm:

- Kẻ nào mà có nội lực thâm hậu đến thế?

Quét mắt nhìn ra, thấy bên cửa sổ đứng một lão hóa tử đầu bù tóc rối, mặc áo vá trăm mảnh, tay cầm thiết trượng, lưng đeo một hồ lô rượu lớn, trên vai ngồi chồm hổm một con khỉ, cả hai gương mặt như bốn đốm lửa nhìn hấn.

Ôn Như Phong có đâu không nhận ra nhân vật lừng danh giang hồ đó?

Hấn vợ nhanh bộ đạo y khoác vội vào người, nghiêng răng nói:

- Lão thọt! Bốn giáo chủ và người chưa từng xâm phạm đến nhau, làm sao người luôn tìm cách đối địch với ta? Được lắm! Người đã dám tìm đến thượng môn khiêu chiến, để bốn giáo chủ xem người có bao nhiêu bản lĩnh?

Thiết Quái Tiền cười hô hô đáp:

- Dâm tặc! Lão hóa tử ta bản tính ghét ác như thù, trong đời đã hóa kiếp không biết bao nhiêu hạng ác ma nhưng chưa từng gặp một kẻ nào tự xưng giáo chủ mà lại hèn hạ làm chuyện thương luân bại lý như người. Cái gì mà chưa từng xâm phạm đến nhau? Đối với hạng dâm ác thì lão hóa tử chưa bao giờ hạ thủ lưu tình cả!

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong "hừ" một tiếng, tiến đến gần cửa sổ đưa chưởng lên.

Thiết Quái Tiền cười hô hô nói:

- Quân dâm tặc! Người tự xưng mình là giáo chủ, đương nhiên thuộc hạ ở đây không ít. Vừa rồi lão hóa tử vì niệm tình đã cho người mặc y phục vào để khỏi nhơ nhuốc, nay còn định động thủ ngay trong phòng của khuê nữ người ta sao?

Ôn Như Phong mặt đỏ bầm, lao ra cửa sổ quát:

- Bốn giáo chủ trước hết đánh nát thân người!

Vừa nói, hữu chưởng đã vận hết lực giương lên, chưởng tâm hướng tới trước, từ lòng bàn tay tỏa ra một luồng khói trắng, dần dần ngã sang màu xanh.

Trong lòng sôi sục thù hận, hắn quyết định thi triển Thất Tuyệt Chưởng tu tập mấy chục năm, lần đầu tiên đem ra đối địch hòng chỉ một chưởng đánh chết đối phương.

- o O o -